

[Kurt Brauer.]

landet, at socialistisk folkeparti er i stand til at lave sine egne forslag og aldrig nogen sinde kunne drømme om at skæve til, om vi kunne skumme fløden fra et socialdemokratisk! Det var det, jeg var så gal over, så jeg glemte, at der faktisk også lå en lille smule sympati, ikke så lidt endda, i hr. K. Axel Nielsens indlæg, og jeg vil gerne fremkomme med en tak.

Hr. K. Axel Nielsen kom med nogle bemærkninger om, hvornår dette arbejde er sat i gang, og jeg kan sige, at det snart er ved at være hovedreglen, at der næsten ingen grænser er for de reformer, som socialdemokratiet ikke har gennemført. Der er næsten ingen grænser for, hvad man kan pege tilbage på at man også gik og tænkte på den gang, men der skulle altså en borgerlig regering til, før dette udvalg faktisk kunne blive færdigt. Nu bliver det færdigt. Der kommer i 1971, til sommer, en betænkning; den tidligere regering har sat arbejdet i gang, men det er denne regering, der gør det færdigt. Det er ejendommeligt, så mange gange, vi skal opleve, at tingene bliver gennemført af denne regering. Specielt måske på justitsministerens felt har det somme tider virket temmelig påfaldende, at det er under denne regerings periode, arbejdet er blevet færdiggjort. Der kan være mange forklaringer på det, måske hr. K. Axel Nielsen har én.

Justitsministeren (*Thestrup*): Jeg vil gerne sige i anledning af det, som er blevet sagt om den lange tid, det har taget for udvalget at nå frem til afslutningen af dette arbejde, at det er et overordentlig vanskeligt og besværligt arbejde, og der er foretaget en lang række undersøgelser. Dertil vil jeg føje, at de personer, der sidder i udvalget, jo alle er personer, der i forvejen er meget travlt optaget af deres virksomhed. Man må også erindre, at det arbejde, der udføres i sådanne udvalg, som regel skal udføres uden nogen betaling og skal gøres enten i arbejdstiden eller uden vederlag i fritiden. Det er muligt, at vi skulle søge at finde frem til andre former for dette arbejde end den sædvanlige kommissions- og udvalgsform, vi har, men sådan som vi har det nu, tror jeg ikke, man kan sige andet, end at det er særdeles forståeligt og i og

for sig helt rimeligt, at dette udvalgs arbejde har taget lang tid.

(Kort bemærkning)

K. Axel Nielsen: Jeg modtager hr. Kurt Brauers forklaring på og erkendelse af, at han gjorde sig skyldig i en uretfærdighed i sit første indlæg.

Han føjer ganske vist nu en ny uretfærdighed til, idet han bebrejder mig, at vi ikke har sørget for, at der kom et resultat ud af det udvalgsarbejde, vi satte i gang. Udvalgsarbejdet blev, som det er oplyst, sat i gang i 1967. Den forrige regering trådte tilbage den 2. februar 1968. Vi kunne vist ikke nå at rykke udvalget for at få gjort arbejdet færdigt, og vi kunne ikke engang heller forvente, at det skulle være færdigt til den tid. Det må hr. Kurt Brauer vist erkende.

Jeg skal ikke blande andre udvalgsspørgsmål ind i denne diskussion. Lad mig nøjes med at replicere på dette område.

Else-Merete Ross: Må jeg forstå justitsministeren sådan, at han vil overveje at finde en ny form for udvalg og f. eks. i straffelovrådet nedsætte underudvalg med nye personer, der drages ind i arbejdet? Jeg forstår godt, at dette udvalgsarbejde har trukket så længe ud, fordi direktør Nordskov Nielsen har forladt arbejdet. Nu husker jeg ikke, hvornår han blev udnævnt, men det er dog lang tid, der er gået, og det var egentlig ham, der skulle have gjort det færdigt. Jeg synes, at der ligesom har været et slip dér på over et år, for det kunne jo have været færdigt, og så havde vi kunnet færdigbehandle dette lovforslag. Derfor vil jeg meget gerne have at vide, om man ikke kunne reorganisere disse udvalg og lade være at nedsætte kommissioner, men hellere mange, mindre udvalg. Der er jo mange dygtige folk i landet, som godt kunne trækkes ind i arbejdet.

Justitsministeren (*Thestrup*): Jeg vil meget gerne overveje det spørgsmål, som vi her har talt om, nemlig at finde andre veje at gå end den sædvanlige kommissions- og udvalgsbehandling. I andre lande går de jo i visse tilfælde andre veje, og det måtte vi også nok kunne komme frem til.

Hermed sluttede forhandlingen.